

[Aksel Larsen.]

de nordiske lande netop står stærkere ved, at de i forvejen har sluttet sig sammen. Det tror jeg de vil, og jeg tror modsat hr. Per Federspiel ikke, at det drejer sig om her at have nogle gode argumenter. Det drejer sig om at have nogle realiteter, og det er nemlig en realitet, at de nordiske lande, hvis de lægger deres kraft som købere sammen, virkelig udgør en stormagt, som med reelle håndgribelige økonomiske argumenter kan sikre sig bedre forhold, hvad angår handel med andre lande og med visse markeds-sammenslutninger.

Endelig er der spørgsmålet om, hvorfor det forhales. Dér giver statsministeren mig den forklaring, at det er da nemt at forstå, for Aksel Larsen har jo selv givet tilslutning til den danske holdning angående landbrugs-politikken. Må jeg anbefale ham at spise brød til; det har jeg aldeles ikke. Jeg har sagt, at i dette spørgsmål må der udarbejdes en plan, så man ved, hvor man er henne — en plan for igennem en længere periode, måske en lang periode, at få bragt disse forhold i orden. Det er én ting. En anden ting er, at dermed har jeg da ikke godkendt alt, hvad regeringen har foreslået, og jeg er heller ikke informeret i detaljer. Jeg vil kun sige, at det virker lidt mærkeligt, når den danske regerings repræsentanter i embedsmands-kommissionen højtideligt siger, at vi ingen indkomstoverførsel til Danmark fra de andre nordiske lande ønsker, men samtidig siger de så: „De ekstra landbrugsvarer, I skal købe hos os, skal I betale med de høje priser, der hersker i jeres lande i kraft af de særlige produktionsbetingelser og de særlige afgifts-forhold, vi har.“ Jeg tror, det havde været bedre, hvis man ikke havde stillet denne pris-klausul op.

Men det, jeg har sagt, er altså, at man skal se at forhandle sig til enighed, og dér synes jeg ikke man har gjort nok. Der har ikke været vilje til at spille med åbne kort eller i det hele taget bekende kulør og erklære sig villig til at give indrømmelser. Man har holdt sig tilbage, og det tror jeg ikke fremmer sagen. Derfor har vi også fået denne nye udsættelse. Jeg kan kun gentage, hvad jeg sagde før: jeg tror, det må være statsministrenes ansvar i første række at se at få forhandlet sig til enighed eller til kom-promis om de kontroversielle spørgsmål;

det må være muligt. Men jeg tror ikke, det bliver muligt, hvis man vil fortsætte efter de hidtidige forhandlingsmetoder, og jeg beklager endnu en gang, at man har benyttet lejligheden til at få det udskudt så længe, som man har udskudt det.

Så kan jeg naturligvis tilføje, at jeg synes, regeringen alligevel skulle trække vor an-søgning tilbage fra Kommissionen i Bruxel-les. Jeg tror, det ville give den en bedre for-handlingsposition både over for Norden og over for fællesmarkedet.

Jeg har en bemærkning til hr. Anders Andersen. Han siger, at straks, da han fik min henvendelse, havde han bedt markeds-ministeriet om at foranledige, at en korrek-tion af undersøgelserne blev forelagt for markedsudvalget. Men det var slet ikke det, jeg bad om. Hr. Anders Andersen sagde, at han stod med beregninger lavet af Land-brugsrådet, som viste, at dansk landbrug kunne tjene 2,4 milliarder kr. ved at gå ind i fællesmarkedet, og så sagde jeg: „Lad os se de beregninger. Må markedsudvalget ikke nok få dem?“ Og hvad gør hr. Anders Andersen så? Han skriver til markedsmini-steren: „Vil ministeren ikke nok lave nogle beregninger og forelægge dem for markeds-udvalget?“ Nu bliver der så sagt her, at hr. Anders Andersen er parat til at forelægge de beregninger, som hans oplysninger til offent-ligheden bygger på, og som er foretaget af Landbrugsrådet, for markedsudvalget. Ja men dem kunne vi jo have fået for snart en uge siden, hvis hr. Anders Andersen havde været hurtig nok til at sætte en kontor-dame i Landbrugsrådet i gang med at sende brevet til os.

Endelig til hr. Per Federspiel: jeg har alle-rede sagt, at det forekommer mig, at hans tale i allerhøjeste grad viser, hvad det er for vanskeligheder, regeringen har, og jeg tror, de har haft stor indflydelse på forhandlin-gerne med de andre regeringer. Jeg kan kun sige til sidst, at hr. Per Federspiel bringer det hele ned på et mærkelig lavt niveau, når han siger: det nordiske samarbejde går nok uden aftaler og union, for vi har jo god forbindelse med de nordiske lande i forvejen, vi kan da telefonere til dem. Mig bekendt kan vi også telefonere til Tyskland eller Sydamerika, så hvis det kun drejer sig om telefonforbindelser, behøver vi i hvert tilfælde ikke at gå ind i fællesmarkedet.